KOUZELNÁ TRAMVAJ A NEPOSEDNÝ KUBA

Vladimír Dyk, Miluše Hertlová
ilustrovala Marie Koželuhová

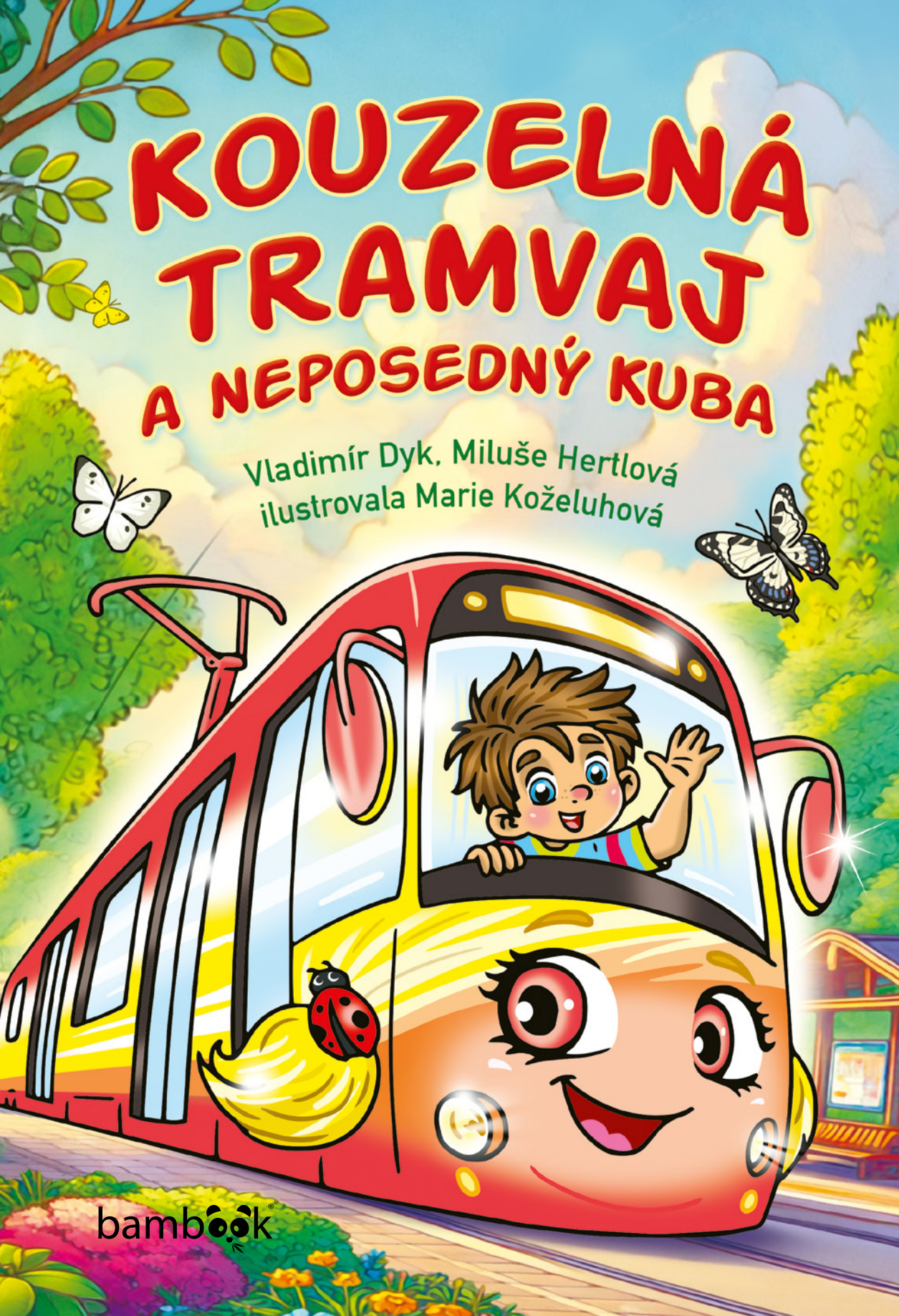

bambook

pohádkové čtení

bambook®

KOUZELNÁ TRAMVAJ A NEPOSEDNÝ KUBA

Vladimír Dyk, Miluše Hertlová
ilustrovala Marie Koželuhová

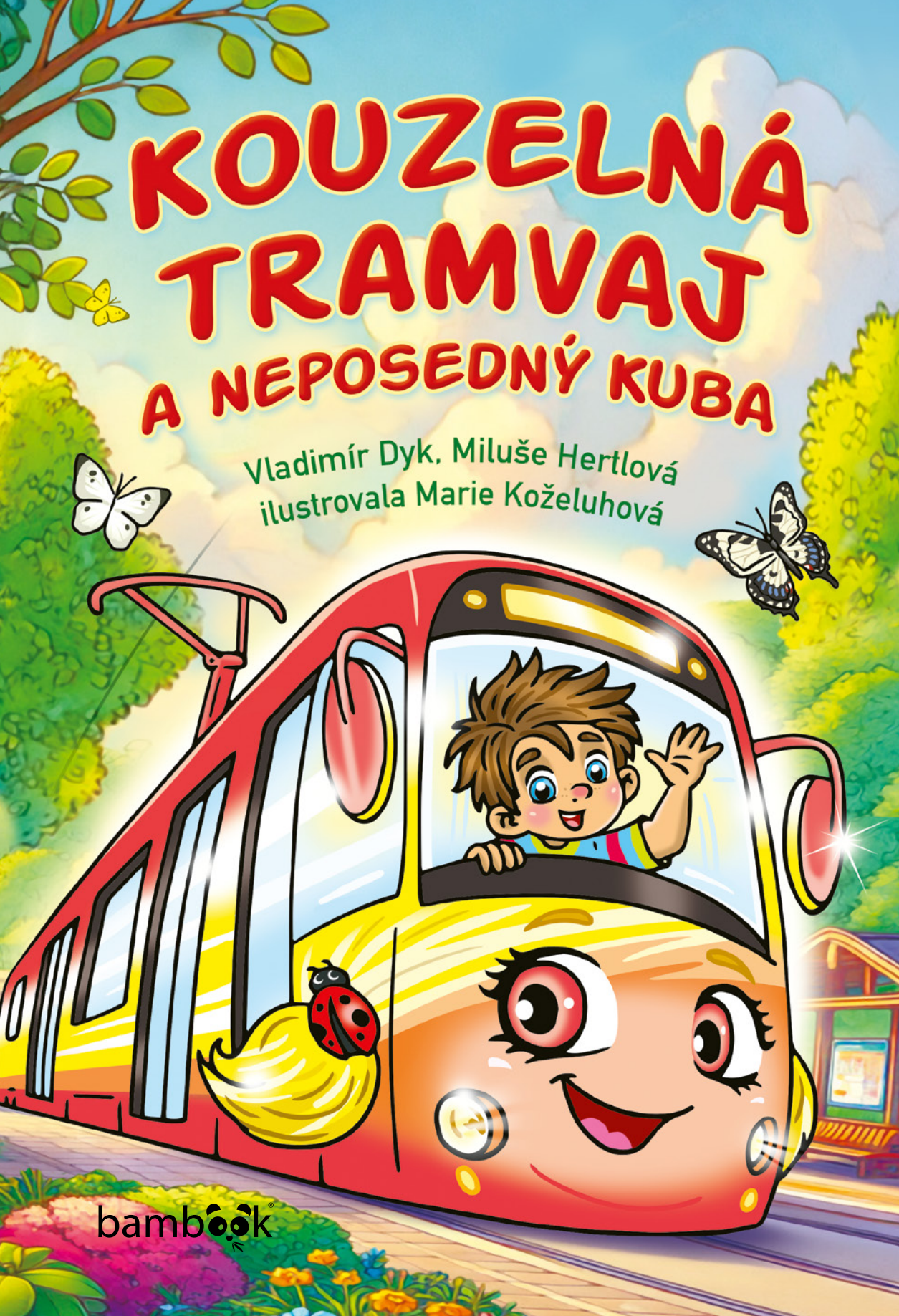

bambook

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*
Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou ***bez souhlasu nositele práv zakázány****.*

Vladimír Dyk, Miluše Hertlová

KOUZELNÁ TRAMVAJ A NEPOSEDNÝ KUBA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 10 050. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová
Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková
Grafická úprava Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2025

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2025
Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2025

ISBN 978-80-271-7972-5 (pdf)
ISBN 978-80-271-5671-9 (print)

OBSAH

Předmluva 7
Kuba a Cecilka 9
Vozovna a ptáček čermáček 13
Kouzelné muzeum tramvají 17
Stará tramvaj a neposlušný Kuba 21
Na motýlí louce 25
O přístavu, jeřábu a lodi 29
Zoufalá Cecilka a statečný Kuba 33
Treska Terezka a velryba Bublina 37
Kapitán a potápějící se loď 41
Delfíni a záchranná výprava 45
Šťastný návrat do přístavu 49
Velké loučení a kloubová tramvaj Janča 53
Kouzelné kvítí a motýl Otakárek 57
Tramvajová víla 61
Neposední šotci a trolejbus Honzík 65
Cvičná kolej a cesta domů 69

PŘEDMLUVA

Milé děti, milí čtenáři,

vydejme se společně na kouzelnou cestu plnou dobrodružství, kde tramvaje ožívají, víly bdí nad jejich bezpečím a kde každý může zažít velké věci.

Naše cesta s Kubou a kouzelnou tramvají Cecilkou nás zavede nejen do tajemného muzea, ale i do přístavu, na moře plné delfínů a také k rozkvetlým loukám s barevnými motýly. Společně se naučíme, že odvaha a kamarádství dokážou překonat každou překážku.

Ať už se s Kubou a Cecilkou vydáme kamkoli, nezapomeňme, že i obyčejná tramvajová zastávka může skrývat trochu kouzel a velké dobrodružství!

Příjemné čtení a šťastnou cestu!

KUBA A CECILKA

Léto bylo v plném proudu a malý Kuba trávil své další letní prázdniny u dědečka s babičkou. Byl to prima kluk, který měl veselé, modré oči, hnědé vlasy stále trochu rozježené a pusu, která se snad nikdy nezavřela.

Babička s dědou bydleli na předměstí, blízko konečné zastávky tramvají, kam Kuba s dědou často chodil. Tramvaje ho moc zajímaly, proto o nich chtěl všechno vědět. Jak se startují, kde se pouštějí blinkry a jak se otevírají dveře. Líbilo se mu, jak vozí lidi, jak zvoní a také jak vypadají.

Kubovi se často zdálo o tramvaji jménem Cecilka. Byla pohádková a uměla různá kouzla. Představoval si, jak ji řídí, že zastavuje na zastávkách, kde všechny odbaví, pak zazvoní a jede dál.

Jakub byl velký snílek a takovou tramvaj si moc přál.

A protože děda Kubu dobře znal, vzal ho jedno odpoledne na konečnou a pravil: „Protože jsi hodný a pomáháš babičce, splním ti tvé tajné přání."

Jakmile to děda dopověděl, vytáhl kouzelnou hůlku, třikrát s ní zamával a zašeptal: „Kubála, tramvája!"

A pak se to stalo!

Zvedl se vítr, všechno utichlo a oblohu proťal velký blesk. Kuba se strachy přitiskl k dědečkovi a raději zavřel oči.

„Tak nasedáme, nasedáme. Na nikoho nečekáme," ozvalo se hned vedle Kuby.

Ten pootevřel jedno oko a hned ji uviděl. Stála tam v celé své kráse. Jeho vysněná, pohádková tramvaj. Jeho Cecilka...

Byla úplně stejná jako ve snu a Kuba byl v sedmém nebi. Pěkně barevná a taková nějaká veselá. Pořád blikala blinkry a mrkala světly. A uměla také krásně a hlasitě zvonit, zkrátka hned jak se uviděli, byli kamarádi.

Cecilka na něj mrkla levým světlem a zvolala: „Kubíku, kamaráde, nasedni a jedééém."

Kuba nemohl ani promluvit, ale dědeček ho jemně postrčil: „Tak běž, čeká jen na tebe. Vždyť je to tvoje tajné přání.“

Kubík radostně přikývl, zamával dědovi a rychle nastoupil.

„Nazdárek, Kubíku, ahój, ahój,“ klaněla se mu Cecilka, „jsi připraven?“

„Ano, ano,“ přitakal Kuba a zvědavě se rozhlížel.

„Tak to je dobře, moc dobře,“ zamrkala radostně, „je před námi dlouhá, ale opravdu dlouhá cesta. Právě vyrážíme…“

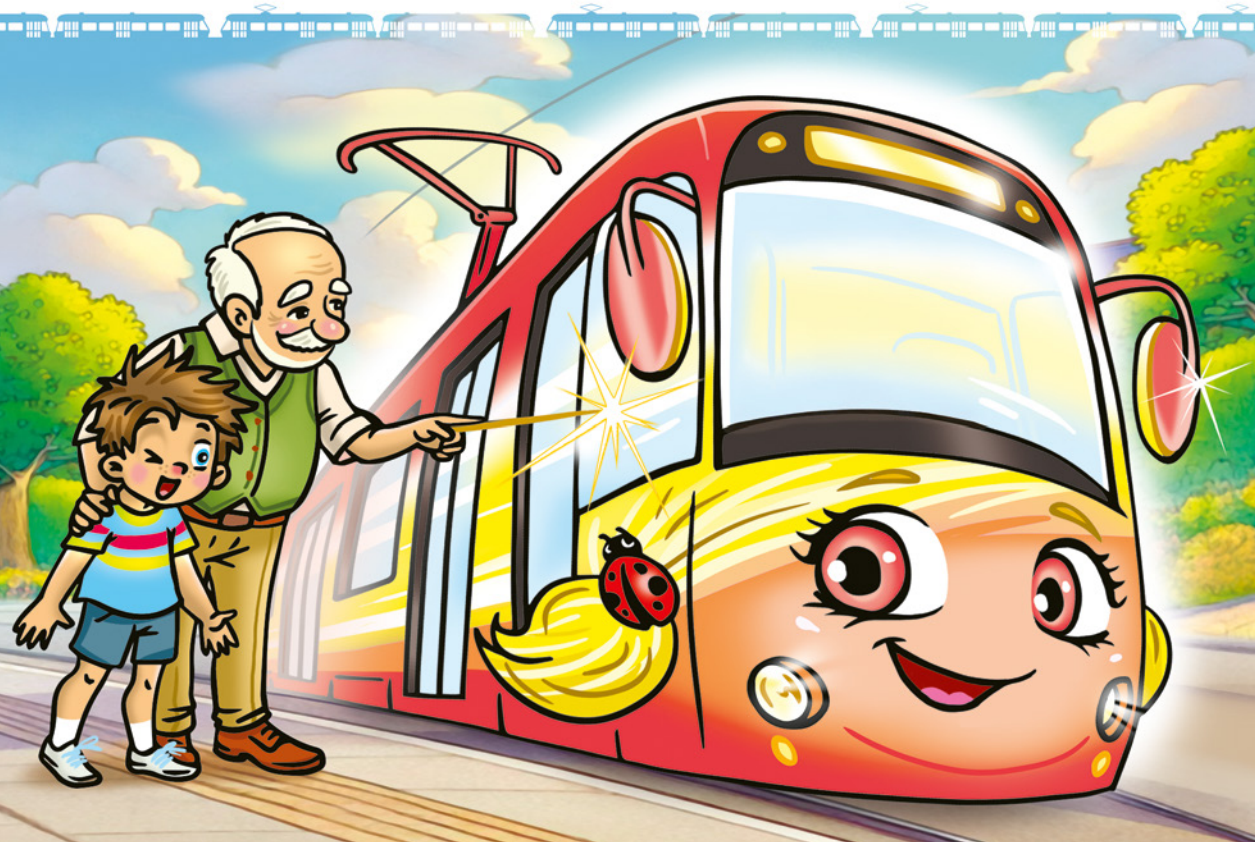

VOZOVNA

VOZOVNA A PTÁČEK ČERMÁČEK

„K čemu je tenhle knoflík? A k čemu tohle tlačítko?“ vyptával se neustále Kubík.

„Dočkej času jako husa klasu,“ smála se Cecilka a svištěla po lesklých kolejích, až jiskry létaly.

Po pár minutách přijeli k vysoké, prostorné budově s velkým nádvořím plným tramvají. Kuba se okolo sebe rozhlížel, když Cecilka zastavila a zvolala: „Toto je vozovna tramvají. Vystupováááát.“

Venku se k němu otočila a zeptala se: „Co se podívat, jak se opravují porouchané tramvaje? To by bylo žůžo, viď?“

„Ano, ano!“ volal nadšeně Kuba, ale to už Cecilka zamířila rovnou do opravny nemocných tramvají.

Zatímco ve vozovně si tramvaje vyprávěly, co za celý den pěkného zažily a koho vezly, tady se ozývalo bouchání nářadí a sténání porouchaných tramvají. Některé byly odřené od neukázněných řidičů, jiné tu čekaly, až jim páni mechanici vymění porouchanou součástku.

Náhle se kousek od nich ozvalo hlasité volání. Opravovali tam tramvaj, která měla vadný pantograf. Jakub už od Cecilky věděl, že je to zvláštní tyč na střeše tramvaje, která sbírá elektrický proud, aby tramvaj mohla jet.

Všichni teď koukali nahoru na pantograf, ze kterého trčelo něco divného. Pan mechanik raději vylezl na střechu tramvaje, aby zjistil, co to je. Frrr, vylétl odtamtud ptáček čermáček a zděšeně mával křidélky.

„Je tady ptačí hnízdo, jsou v něm čtyři vajíčka a z jednoho se klube holátko," hlásil dolů mechanik, „sežeňte rychle nějakou krabici, dejte do ní suchou trávu a podejte mi ji."

Moc dobře věděl, že si na pantografu udělal hnízdečko malý ptáček, rehek domácí. Opatrně, tak aby ho nepoškodil, hnízdo nadzvedl a položil do krabice s trávou, kterou mu podali. Pantograf pak očistil a šťastná tramvajka mohla znovu vyjet do ulic.

Kuba to vyděšeně sledoval. Hnízdo s ptačími vajíčky a právě vyklubané ptáčátko viděl poprvé a dostal o ně strach.

Ale pan mechanik si uměl poradit. Krabici dal do výklenku pod střechou a všichni věřili, že si rehek svá vajíčka najde. Když uviděli ptačí maminku, paní Rehkovou, jak přiletěla k hnízdu a usadila se na vajíčkách, oddechli si. A když pak ještě ptačí tatínek, který kolem poletoval, začal zpívat veselou písničku, bylo vyhráno.

Ptačí rodinka byla šťastná a znovu pohromadě...

KOUZELNÉ MUZEUM TRAMVAJÍ

Kuba měl plnou hlavu všech těch nemocných tramvají, které byly smutné, že nemohou vyjet ven a vozit lidi, ale hlavně toho malého ptáčka, ptáčka čermáčka. Jakpak se on vlastně jmenoval? Ano, správně, rehek domácí.

Pořád myslel na tu jeho písničku, takže si ani nevšiml, že mu Cecilka začala vyprávět o tramvajích, které jezdily před mnoha lety. Po chvíli ale zbystřil, zaposlouchal se a hned si vzpomněl, že někde viděl obrázek takové staré dřevěné tramvaje.

„Cecilko, a ty staré tramvaje se řídily stejně jako ty dnešní?“

Cecilka se rozesmála: „Kdepak, Kubíku. Řidiči to tenkrát neměli lehké. Při řízení museli stát a řídilo

se klikou. Tou se pomalu posunovalo doprava, nebo doleva a tím se zpomalovalo, nebo zrychlovalo."

„A jak se teda brzdilo?" nedalo to Kubovi, protože Cecilce moc nevěřil.

„Snižováním rychlosti," vysvětlovala vlídně tramvajka. „Vpravo měl řidič takové kolo s držadlem, kterým otáčel a brzdil, a když bylo potřeba, měl v kabině písek, který sypal na koleje, aby to za deště tolik neklouzalo."

To se už Kubovi vůbec nezdálo a řekl Cecilce, že si dělá legraci.

„Víš co? Pojedeme se podívat do muzea starých tramvají, tam to všechno uvidíš sám," rozhodla Cecilka.

Kuba radostí zatleskal, ale to už Cecilka třikrát kouzelně zazvonila, třikrát kouzelně zablikala a všechno se začalo vracet zpět, jako by couvali v čase. Na ulici jezdila stará auta, lidé byli zvláštně oblečeni a vlastně všechno bylo takové jiné. Pak se to s nimi zatočilo a objevilo se muzeum. Cecilka zazvonila a vjela přímo mezi staré tramvaje.

To bylo něco! Kuba nevěděl, kam dřív koukat. Na kraji stál historický vůz, do kterého byl zapřažený statný

kůň. Ten potřásal hlavou a zdravil je: „Vítám vás, vítám vás.“

A hned vedle byla stará, naleštěná parní tramvaj, která odfukovala bílý dým, jako by kouřila doutník.

„Jé, podívej,“ šťouchl Kuba do Cecilky. „To je Karolínka, tu znám, ta u nás jezdí, když je nějaký velký svátek…“

A bylo tu ještě plno dalších krásných tramvají. Kuba pobíhal od jedné k druhé a neslyšel, že za ním Cecilka volala: „Neběhej tak! A na nic nesahej!“

Ale copak to šlo, na nic nesahat?

STARÁ TRAMVAJ A NEPOSLUŠNÝ KUBA

Otevřená plošina staré tramvaje Kubu tak přitahovala, že na ni hned vylezl, ale ouha. Stará tramvaj sebou najednou cukla, až málem spadl, proto raději seskočil. Tramvaji se nelíbilo, že někdo ruší její klid. A dávala to pořádně najevo.

„Nelítej tady," zavrčela na něj z rohu postarší, oprýskaná tramvaj a další mu zazvonila přímo do ucha. Zkusil tedy vlézt do takové menší, ale ta mu před nosem práskla dveřmi, až se lekl.

Nakonec se mu podařilo nenápadně do jedné nastoupit a zvědavě si ji prohlížel. Uprostřed visel řemínek a Kuba za něj dvakrát zatahal. Ozvalo se „cink, cink" a tramvaj se pomalu rozjela. Kuba si toho ani nevšiml, protože objevil kabinu řidiče. Cecilka měla pravdu, žádná sedačka, žádné barevné knoflíky, jenom kolo

s držadlem a klika řízení. To už si ale Kuba všiml, že jedou, a dostal strach.

„Zastav, stůj!“ volal. „Já musím za Cecilkou.“

Tramvaj ale hrozivě zamručela: „Za trest, že jsi neposlechl a lezl, kam neměl, budeš se mnou jezdit tak dlouho, než se ti podaří mě zastavit.“

„Cecilko, pomóóóc, pomoz mi!“ volal ustrašený Kuba, ale nikdo ho neslyšel.

Kuba rychle vzpomínal, co mu Cecilka o řízení staré tramvaje povídala, a vzpomněl si na řídicí kliku. Zkusil tedy nejprve snížit rychlost tak, že posunoval kliku řízení doprava, ale šlo to moc těžko. Kuba napínal všechny svaly, až s ní o kousek pohnul a tramvaj zpomalila. Oddechl si a byl celý zpocený. Jenže tramvaj stále ještě jela, proto musel znovu a znovu tahat za kliku.

„Co teď, co teď?“ říkal si Kuba. Naštěstí si vzpomněl na kolo s držadlem a rychle jím tedy zatočil. Sláva. Tramvaj se skřípěním zůstala stát. Dveře si otevřít uměl, rychle vystoupil a utíkal k Cecilce, která už na něj čekala. Trochu se na něj mračila, že neposlechl, ale nakonec byla ráda, že se mu nic nestalo.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Kouzelná tramvaj a neposedný Kuba*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.